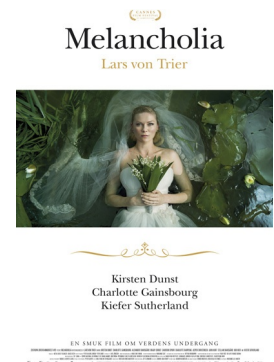

Melancholia

Lars von Trier forsoner os med vores egen angst Af Kirsten Köneke

Det er til at blive melankolsk over – alt det hype omkring Triers famøse pressekonference i Cannes. Men så er man jo også dejlig fri for at tage stilling til filmen. Er den værd at se? Ja! Aldrig er jordens undergang skildret så betagende smukt! Trier er stadig den eminente filmmager – manden, der kan skabe billeder, der bliver hængende på nethinden længe efter man har forladt biografen. I modsætning til "AntiChrist" er det vigtigt at pointere, at "Melancholia" kan enhver trygt gå ind og se. Provokationen ligger på et helt andet plan.

Filmene falder i tre dele. En prolog, hvor vi til tonerne af Isolde Liebestod (Richard Wagner) og Brueghels billede af et vinterlandskab forberedes: Verden går under i så smukke billeder, at man alene for deres skyld næsten kunne undvære resten af filmen.

Derefter et brat omslag til kapitlet om Justine (Kirsten Dunst), hvor bryllupsfesten (med en hilsen til Vinterbergs "Festen") ender i total katastrofe. Justine brænder alle broer og har ikke længere noget at miste: Verden er ond og kan for hendes skyld lige så godt gå under i dag som i morgen. Det dulmer ikke melankolien at forstille sig og prøve at lade som om, at man er 'så happy, så happy'. Men hvilken bryllupsfest så længe den varer! Enhver fremtidig arrangør af det super luksuriøse bryllup vil få det svært, for hvordan fremover fylde konventionerne med ægthed og undgå at de føles som en parodi?

For Trier fans er der billeder, der går igen fra film til film, specielt den rygliggende kvinde. To gange ser vi Justine liggende: Den ene gang i brudekjole med buketten af liljekonvaller – fra gammel tid et symbol på 'jeg lover dig et liv i evig lykke!' Trier er ikke for ingenting ironiens og tvetydighedens mester. Den anden gang, vi ser en liggende Justine, er hun nøgen, alene og udsat for det uendelige kosmos.

Sidste kapitel er om søsteren Claire (Charlotte Gainsbourg), der i modsætning til Justine har noget at miste: mand og barn. Hvor Justine næsten ser frem til katastrofen – planeten, der vil ramme jorden og udslutte alt – bliver den jordbundne og fornuftige Claire mere og mere bange. Men det er Justine, der i det gribende slutbillede fjerner Claires og barnets angst. Hun skaber et magisk rum, hvor de tre holder hinandens hænder og sammen afventer katastrofen. Kærligheden og livet sejrer over døden – og hvad der kommer efter, véd vi ikke. Måske er der kim til nyt liv et sted i universet, måske ikke. Måske er der en Gud, måske ikke?

H.C. Andersen skriver i sin dagbog fra den 5. marts 1872: 'Herre min Gud, kan Du lade os helt forsvinde! Der er en Angst derfor, og jeg er blevet for klog – og ulykkelig.' Det er denne angst, som ikke er af ny dato og har beskæftiget utallige andre kunstnere, Lars von Trier giver os sit bud på. Det paradoksale er, at ved at kalde trolden ved navn befrier han os andre, og man går opløftet og trøstet fra biografen. Det er det, man kalder katarsis. Godt gået, Trier.

Filmfakta

Danmark/Frankrig/Tyskland 2011 – Instr. + manus: Lars [von] Trier – Medv.: Kirsten Dunst, Charlotte Gainsbourg, Kiefer Sutherland, Charlotte Rampling, John Hurt, Stellan Skarsgård, Alexander Skarsgård – 130 min. – Biografpremiere d. 26/5 og på DVD d. 15/11 2011 – Udlejning/pressebilleder
© Nordisk Film

Links

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=8286&area=3>

<https://cinemaonline.dk/Anmeldelse/melancholia.5688.html>

<http://www.philm.dk/Movie/Detail?id=1645>

<https://www.eyeforfilm.co.uk/review/melancholia-film-review-by-david-graham>